

Đề bài

Trong vai Lang Liêu,
kể lại chuyện

Bánh chưng,
bánh giầy

Bài làm

Buổi tối hôm ấy, trăng sáng vàng vạc in rõ từng cành lá xuống sân gạch. Tôi ngồi lặng yên nghe mẹ đọc truyện *Bánh chưng, bánh giầy*. Giọng của mẹ thật ngọt ngào, ấm áp. Hình ảnh chàng Lang Liêu hiền lành chân chất cứ hiện lên rõ nét trong trí tưởng tượng của tôi. Trăng sáng quá! Gió lại hiu hiu thổi, tôi cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhàng trong trẻo, bước chân tôi nhẹ tênh theo câu chuyện về chiếc bánh mẹ vừa kể.

Bước chân tôi lang thang trên những cánh đồng ngọt ngào hương lúa, xa xa những triền khoai lang xanh rờn, bỗng tôi thấy một anh nông dân đang cặm cùi nhặt từng ngọn cỏ trên ruộng lúa. Nhìn gương mặt anh có nét gì đó quen quen, tôi bước lại gần hơn:

– A! Chào anh Lang Liêu! Sao anh lại ở đây? Tôi reo lên thích thú khi nhận ra đó chính là Lang Liêu, chàng trai hiền lành trong câu chuyện *Bánh chưng bánh giầy*.

Nghe thấy giọng nói lãnh lút của tôi anh nông dân ngừng tay làm, nhìn tôi mỉm cười, nói:

– Chào em gái! Lẽ ra anh phải hỏi em điều đó chứ!

Tôi chột hiệu và giới thiệu:

– Em quên mất, em là Lan, năm nay em học lớp 6, ngày mai lớp em có tiết văn học về *Bánh chưng, bánh giầy* thế mà hôm nay em lại được gặp anh, thật là vui quá!

Nghe nhắc đến chuyện bánh chưng, bánh giầy anh nông dân có vẻ trầm ngâm, tôi thì vô cùng sung sướng vì đây là một cơ hội hiếm có để được nghe chính chàng Lang Liêu kể cho nghe về cuộc đời của mình. Đoán được suy nghĩ của tôi anh mỉm cười và nói:

– Em có muốn anh kể cho em nghe về cuộc thi tài kén vua của phụ vương anh không?

Tôi thích thú:

– Có ạ! Anh hãy kể cho em nghe đi.

Lang Liêu đưa đôi mắt nhìn ra xa, anh bắt đầu kể, giọng như trầm xuống.

– Ta sinh ra trong một hoàn cảnh khá đặc biệt, mẹ ta chẳng được vua yêu chiều như những vương phi khác nên khi sinh ra chỉ có mẹ con quần quýt bên nhau. Chẳng bao lâu bà mất sớm, để lại ta một mình côi cút. Thế là cũng từ đó ta chăm chỉ với ruộng đồng, khoai lúa. Cuộc sống cứ ngày tháng thoi đưa, chẳng mấy chốc ta đã thành chàng trai trưởng thành, mạnh khỏe. Ngày ngày, ta vui với công việc đồng áng của mình, chẳng dám màng đến công danh, bổng lộc của triều đình. Một hôm, đang lúi húi vun mấy khóm khoai trước nhà bỗng ta nhận được lệnh vua vời vào châu.

– Thế anh có lo lắng không? Tôi sốt sắng hỏi.

Lang Liêu chậm rãi trả lời:

– Ta cũng cảm thấy hơi lo lắng vì lâu rồi không vào triều, biết đâu phụ vương giận hoặc đau yếu. Bởi vậy, sau khi nhận được lệnh, ta vội vã thay quần áo vào châu phụ vương. Trên đường đến đây, ta đã nghe nói vua cha nay cảm thấy già yếu nên muốn tìm một người nối ngôi, chỉ cần người đó có tài chứ không nhất thiết là con trưởng hay con thứ. Khi ta đến nơi, tất cả mọi người đã đến đông đủ và tất nhiên có cả các anh của ta.

Trên ngai vàng, vua cha đã có vẻ già yếu hơn trước nhiều. Sau khi tuyên bố lí do của buổi triệu tập, Ngài nói:

– Tới ngày lễ Tiên Vương, ai làm vừa lòng ta thì ta sẽ truyền cho người ấy ngôi báu để tiếp tục trị vì đất nước.

Nghe đến đây tôi lại buột miệng hỏi:

– Chắc anh lo lắng lắm khi nhận được tin này bởi anh rất nghèo, đâu có những thứ quý giá dâng lên vua cha.

Lang Liêu nhìn tôi gật đầu, chàng tiếp:

– Sau khi nghe lời vua cha phán truyền, các anh của ta có vẻ rất vui mừng vì trong tay họ có biết bao ngọc ngà châu báu, họ muốn gì mà chẳng có, còn ta nhìn khắp nhà chỉ thấy toàn lúa, sắn, khoai, không có thứ gì là giá trị cả, biết lấy gì để dâng lên Tiên Vương. Thực ra ta cũng không có ý tranh giành ngôi báu nhưng ta cũng muốn làm đẹp lòng phụ vương.

Suốt mấy ngày sau đó, ta mất ăn mất ngủ vì nghĩ đến món quà sẽ dâng lên phụ vương. Lòng ta ngổn ngang trăm mối, nếu đi mua đồ quý như các anh của ta thì ta không có tiền, còn nếu dâng lên chỉ khoai và sắn thì chắc chắn phụ vương sẽ buồn lòng vì những thứ tầm thường đó. Một đêm, sau một hồi trằn trọc suy nghĩ ta liền ngủ thiếp, trong giấc ngủ, ta thấy một vị thần hiện lên mách rằng: hãy lấy chính những sản phẩm mà mình làm ra để dâng lên Tiên Vương. Ta sung sướng và chột tính giấc.

Ngay sáng hôm đó, ta bắt tay vào làm bánh như lời thần báo mộng. Ta tìm một thứ gạo nếp ngon nhất đem vo thật sạch, lấy đậu xanh, thịt lợn làm nhân, dùng lá dong xanh gói thành hình vuông, nấu một ngày một đêm cho thật nhừ. Và loại bánh thứ hai ta nghĩ cần phải thay đổi nên ta đem gạo đồ lên, giã nhuyễn, nặn thành hình tròn. Bánh hình tròn biểu tượng cho trời, bánh hình vuông biểu tượng cho đất.

Đến ngày lễ Tiên Vương, ta đem hai loại bánh đó vào cung. Nhìn chồng bánh bằng lúa gạo của ta, không ít người xem thường bởi nó vô cùng bình thường so với những món sơn hào hải vị, nem công chả phượng của các lang. ta cũng chẳng hi vọng điều gì cả mà chỉ mong đẹp lòng tổ tiên bằng chính tấm lòng thành của mình.

Tất cả các lễ vật được bày ra trước mặt đức vua, ai ai cũng hồi hộp hi vọng vua cha chọn lễ vật của mình. đức vua đi đi lại lại trước món lễ vật của các lang, gương mặt đăm chiêu, có lẽ người đang băn khoăn giữa các món mà các lang dâng lên. Vua cha nhìn mọi thứ với thái độ điềm tĩnh, người

xem xét từng món ăn, nhấm nháp sơ qua, gương mặt vẫn không biểu thị một thái độ gì. Có lẽ Người vẫn chưa ưng ý một món ăn nào cả. Các anh của ta, nhiều người đã tỏ ra thất vọng khi thấy vua cha lướt qua món ăn của mình rất nhanh. Hai loại bánh của ta được đặt ở sau cùng, khi đứng bên mâm bánh của ta, người dừng hẳn bước chân, đôi mắt chăm chú nhìn, có lẽ người thấy ngạc nhiên vì thực ra mâm bánh của ta trông khác hẳn các món sơn hào hải vị khác. Sau khi nhìn ngắm, người liền cầm từng chiếc bánh lên tỏ vẻ thích thú, bỗng người cất tiếng hỏi:

– Chiếc bánh này làm bằng gì hả Lang Liêu?

Ta bẩm:

– Thừa phụ vương! Hai loại bánh này được làm bằng gạo, đây là những sản phẩm do chính bàn tay con làm nên.

Ánh mắt cha nhìn ta trìu mến, điều mà lâu nay ta ít thấy. Và sau khi nghe ta giới thiệu cách làm cũng như ý nghĩa của từng loại bánh, vua cha vô cùng kinh ngạc. Đức vua liền cất ra cho tất cả mọi người cùng ăn, ai cũng tấm tắc khen ngợi.

Vua cha nói:

– Trong tất cả các món lễ vật dâng lên Tiên Vương hôm nay, ta ưng ý nhất là món bánh của Lang Liêu, nó vừa mang ý nghĩa là biểu tượng của đất trời, của sự no đủ, đoàn kết vừa thể hiện được tấm lòng hiếu thảo của một người con có hiếu. Do vậy, ta quyết định chọn Lang Liêu là người thừa kế ngôi vị.

Tôi thích thú nghe câu chuyện Lang Liêu vừa kể và cảm thấy vô cùng khâm phục, kính trọng anh. Nhưng tôi ngạc nhiên vì thấy vua Lang Liêu chẳng khác gì anh nông dân cả. Đọc được suy nghĩ của tôi, Lang Liêu cười lớn và nói:

– Hôm nay ta vi hành về nơi thôn quê để dạy dân cách cấy cày, chăm sóc lúa, khoai.

Nói xong Lang Liêu liền tạm biệt tôi để đi ra phía ngoài xa kia, ở đó bà con nông dân đang đợi anh. Vừa nói anh vừa bước đi rất nhanh, tôi liền gọi với theo.

– Anh Lang Liêu! Anh Lang Liêu! Cho em đi cùng với!

Vừa lúc đó tôi tỉnh giấc thấy mẹ đang ngồi bên cạnh, mẹ hỏi:

– Con vừa ngủ mơ đúng không? Mẹ thấy con ú ớ gọi ai đó.

Tôi dụi mắt tỉnh giấc, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ thật đẹp. Thấy tôi vẫn ngồi mồm mỉm cười, mẹ liền bảo:

– Con dậy vào nhà ngủ đi để mai còn kịp đi học.

Vậy là giờ đây tôi hiểu vì sao cứ đến tết mẹ tôi lại gọi bánh chưng. Chiếc bánh chưng thật có ý nghĩa.